

πηρόταται προαισθήσεις ἐβασάνιζον τὸ πνεῦμα τῆς κομῆσεως.

Δ'

Ὁκτώ ἡμέρας περίπου μετὰ τὴν εἰς Νεῖλλυ ἐπίσκεψίν της, ἡ κυρία Φρουασὺ εὐρίσκειτο μόνη εἰς μικρὰν αἰθουσαν τοῦ μεγάρου της. Ἡ ὥρα ἦτο ἐνάτη καὶ τὸ πρὸς τιμὴν τοῦ κυρίου Ρίβες γεῦμα εἶχε τελειώσει. Ὁ κόμης καὶ ὁ νέος διπλωμάτης, ἀκολουθούμενοι καὶ ὑπὸ τοῦ Λυσάνδρου, ἀφ' οὗ ἀπεχαιρέτισαν τὴν Ἑμμαν, ἐξήλθον. Μετ' ὀλίγον ὁ κύριος Φρουασὺ ἐπανῆλθεν ὅπως διέλθῃ τὸ ἐπίλοιπον τῆς ἐσπέρας μετὰ τῆς συζύγου του. Εἰς ταύτην ὤφειλεν ὁ κύριος Ρίβες τὴν πρόσκλησιν, βλῆπαι ὁ κύριος Φρουασὺ ὅτι πρὸ τινων ἡμερῶν ἡ σύζυγός του τὸν ἠρώτα πολλάκις περὶ τοῦ νέου τούτου, ὃν συνήντα, ὡς ἔλεγε, συχνὰ εἰς τὸ δάσος, τῇ ἐπρότεινε τέλος, ἂν ἐπιθυμῇ νὰ τῇ παρουσιάσῃ τὸν νέον συνάδελφόν του. Αὕτη ἐδέχθη ἀμέσως τὴν πρότασίν του, καὶ ἠδυνήθη οὕτω, κατὰ τὸ πρὸ ὀλίγων στιγμῶν γεῦμα, νὰ σπουδάσῃ ἐκ τοῦ σύνεγγυς καὶ ἐν ἀνέσει τὸν κύριον Ρίβες. Μείνασα δὲ κατόπιν ἐντελῶς μόνη προσεπάθει νὰ ἐνθυμηθῇ τί εἶπεν ἐκεῖνος, καὶ δυνήθη νὰ ἐξαγάγῃ εὐνοϊκὸν συμπέρασμα διὰ τὴν Ἀλίην.

Φεῦ! δὲν εὕρισκεν οὐδὲν σημεῖον ἐνθαρρυντικόν. Ὁ κύριος Ρίβες τῇ ἐφάνη ἀρκετὰ ἀνεπτυγμένος καὶ λίαν ἐπαγωγός, ἀλλ' ὁ χαρακτήρ του δὲν τῇ ἤρεσε διόλου. Ἡ κυρία Φρουασὺ ἐσυλλογίζετο πάντα ταῦτα, ὅταν ἠνοιχθῇ αἴφνης ἡ θύρα καὶ ἐνεφανίσθῃ ὁ σύζυγός της.

— Λοιπόν, ἀγαπητὴ μου φίλη, τῇ εἶπε, καθήσας πλησίον της, πῶς σοὺ ἐφάνη ὁ κύριος Ρίβες; Ἐπειδὴ τῶρα δὲν μὰς ἐμποδίζει ἡ παρουσία του δυνάμεθα νὰ ὁμιλήσωμεν ἀνέτως περὶ τοῦ μεγάλου τούτου διπλωμάτου, εἶχατε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ τὸν γνωρίσετε, κ' ἐγὼ ὡς καλὸς σύζυγος ἀμέσως σὰς τὸν ἐπαρουσίασα.

— Εἰς ποῖον μέρος τὸν ἀφήσατε; ἠρώτησεν ἡ κόμης.

— Εἰς τὴν εἴσοδον τῶν Ἑλυσσίων Πεδίων, στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ Λυσάνδρου, ὅστις τῇ διηγέεται διάφορα πράγματα. Ἡξεύρετε πόσον ὁ ἐξαδελφός μας εἶνε φλύαρος, ἀλλὰ καὶ ὁ κύριος Ρίβες ἀφ' ἐτέρου τῷ ἀνταποδίδει τὰ ἴσα.

— Δὲν ἐγένετο λόγος ἐσχάτως ὅτι ὁ νέος οὗτος πρόκειται νὰ νυμφευθῇ; ἠρώτησεν ἡ Ἑμμαν μετ' ἀδιαφορίας.

— Πράγματι, μετὰ τῆς δεσποινίδος Μαρντίε, ἀλλ' ὁ γάμος ἀναβάλλεται, ὡς ἐκ τῆς ἡλικίας τῆς νεάνιδος, ἡ ὁποία εἶνε μόλις δεκαεπταετίας.

— Ἀλλὰ λησμονεῖτε, φίλε μου, ὅτι ὅταν μ' ἐνυμφεύθητε εἶχον τὴν αὐτὴν ἡλικίαν; παρετήρησεν ἡ κυρία Φρουασὺ.

— Ἐχετε δίκαιον κ' ἐγὼ ἤμην τότε εἰκοσι πέντε ἐτῶν, εἶπεν ὁ κόμης στενάζων.

— Λυπεῖσθε διότι παρῆλθεν ἡ ὥρα ἡλικίας σας;

— Λυποῦμαι ταύτην τὴν στιγμήν, καθὼς θὰ λυποῦμαι καὶ θὰ θλιβομαι καθ' ὅλον τὸν βίον μου, διότι σὰς ἐγκατέλειψεν ἡ βδομάδας τινὰς μετὰ τὸν γάμον μας, ὅπως μεταβῶ εἰς Ἀμερικὴν νὰ ἐκπληρώσω ἀνωρελὴ ὅλως ἀποστολήν. Καταλαμβάνεται τις ὑπὸ μωρῆς φιλοδοξίας εἰς ἐκείνην τὴν ἡλικίαν καὶ ὅταν μάλιστα ἔχη ἀσπασθῇ τὸ δυσχερὲς στάδιον τῆς διπλωματίας. Ἐλπίζω τις νὰ γίνῃ ἡμέραν τινὰ ὑπουργὸς ἢ πρεσβευτής, θυσιάζει τὴν οἰκογενειακὴν του εὐτυχίαν, καὶ τὸν φαιδρὸν καὶ ὠραῖον βίον αὐτῆς ἀφίνει ἐντελῶς μόνην σύζυγον, νέαν καὶ ὠραίαν, καθιστὰ χήραν ἐκείνην, ἣν πρὸ μικροῦ ἐνυμφεύθη, τὴν ἐγκαταλείπει μόνην, ἀγνοοῦσαν τὴν πείραν τοῦ κόσμου, ἐκτεθειμένην εἰς πάσας τὰς ραδιουργίας καὶ ἀποπλανήσεις τῶν φαυλοβίων, καὶ κινδυνεύει νὰ ἴδῃ ταύτην παρεκτροπὴν, ἂν δὲν εἶνε ὡς ὑμεῖς, προσφιλὴς μου Ἑμμαν, γυνὴ ἐνάρετος καὶ μὲ μεγάλην καρδίαν.

[Ἐπεται συνέχεια].

Εἰς τὸ προσεχές:

ΔΕΝ ΕΙΧΕ ΚΑΝΕΝΑ

Διήγημα

ΙΩΑΝΝΟΥ ΖΕΡΒΟΥ

ΑΛΗΘΕΑΡΑΣ ΠΑΠΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΧΡΥΣΗ ΚΑΡΔΙΑ

Διήγημα

— Ἐχει χρυσὴν καρδιά. Φαντάσου τί ἦτο ἡ Οὐρανία; μία πτωχὴ διδασκάλισσα; καὶ ὁμως ἅμα ἔμαθε ὅτι δυστυχὴς ἀνθρωπίνῃ ὑπαρξίς ὑποφέρει, ἀμέσως ἔστειλε τὸν ἰδιαιτέρον ἱατρὸν του καὶ ὑπεσχέθη νὰ πληρώσῃ ὁ ἴδιος τὴν τροφὴν καὶ τὰ φάρμακα.

— Ναί, μὰ ἡ Οὐρανία δὲν ἐδέχθη οὔτε τὰ φάρμακα οὔτε τὴν τροφὴν καὶ ἀπέθανεν ἀφ' οὗ τρεῖς ὁλοκλήρους ἡμέρας δὲν ἔφαγε τίποτε.

— Ἡ ἀσθένεια τὴν κατήντησε πεισματάρια.

— Ἡ πράξις ὁμως τοῦ κ. γραμματέως δὲν ἐμίχραινε διὰ τοῦτο ἀπεναντίας ὅλοι τὸν θυμαζοῦν καὶ τὸν ἐπαινοῦν.

Τότε ἐπενέβην ἐγώ.

— Ἀν ἐγνωρίζον τὴν ἀλήθειαν!! εἶπον... ἀκούσθε Ἐλαβε τὸ πτυχίον της κατὰ τὸ 1885 καὶ ὁ Σύλλογος τὴν ἐπεμψεν ὡς διδασκάλισσαν εἰς ἓν χωρίον τῆς Ἀνατολῆς.

— Τί πληξίς! ἔλεγε, βλέπουσα τὰς ξενοφώνους μαθητριάς της λαλοῦσας πρὸς αὐτὴν διὰ σχημάτων.

Ἐζη μόνη μὲ τὰς ἀναμνήσεις τοῦ μαθητικοῦ της βίου, ὅστις ἦτο ἡ καλλιτέρα ἐποχὴ τῆς ζωῆς της.

Μετὰ τῶν πλείστων συμμαθητριῶν της διетήρει ἀλληλογραφίαν, ἀλλ' αἱ ἐπιστολαί, θερμαὶ καὶ συνεχεῖς κατὰ τὸ πρῶτον ἐξάμηνον, ἠραιώθησαν ἐπαισθητῶς κατὰ τὸ δεύτερον. «Συγγνώμην, Οὐρανία μου, ἂν δὲν σοὺ γράφω τακτικά, γνωρίζετε πόσας ἀσχολίας ἔχει κόρη μεμνηστευμένη, τῆς ὁποίας ὁ γάμος πλησιάζει», τῇ ἔγραφεν ἡ μία. «Πῶς φοβοῦμαι, Οὐρανία μου, μήπως πάρῃς λεξικὸν γὰρ νὰ διαβῇς τὸ γράμμα μου· σὲ φαντάζομαι ὁμιλοῦσαν τὰ τουρκικὰ καὶ προφέρουσιν χονδροειδέστατα τὰς ἑλληνικὰς λέξεις καὶ τὸ χειρότερον στολισμένην Ἀνατολίτικα· ἐγὼ δὲν σ' ἔγραψα, διότι εἰμεθα στὰ λουτρά τῆς Προύσης, ὅπου ἐξετρελλάναμε τὸν κόσμον μὲ τὴν εὐθυμίαν μας» ἔγραφεν ἄλλη. Μόνη ἡ Οὐρανία εἰργάζετο ἐπὶ 10 ὥρας καὶ ὑπέφερε τὴν μοναξίαν ἐκείνην, εἰς τὴν ὁποίαν κατεδικάσθη ἡ νεότης της. Μίαν ἡμέραν ἐξήλθεν εἰς περίπατον· ἡ φύσις ἦτο τόσον πλουσία καὶ μεγαλοπρεπής, ὥστε ἐνόμιζέ τις ὅτι ἤθελε νὰ παρηγορήσῃ τὴν Οὐρανίαν διὰ τὴν μόνωσίν της.

Κάτω ἀπὸ ἓν δένδρον παρετήρησε νέον φυσιογνωμίαν συμπαθοῦς, ὅστις ἔφερε πῖλον εὐρωπαϊκόν... Πῶς εἶχεν ἐπιθυμήσει τοὺς ἀνθρώπους τῆς πατρίδος της!

— Ἀς ἡμουνὰ 'στὸ Πέρα! ἔλεγε μελαγχολικῇ, νὰ ἔβλεπα τὰς χαριτωμένας βυζαντινὰς, μὲ τὰ κομψὰ φορεματάκια των, νὰ ἔβλεπα τοὺς κυρίους μὲ τὰ καθαρὰ περιλαίμια των καὶ τοὺς πῖλους των. Ποιὸς θὰ ἐφριγάζετο, ὅτι θὰ αἰσθανθῶ νοσταλγίαν γι' αὐτὰ τὰ πράγματα;

Καὶ ἐγέλα μόνη της ἐκεῖνον τὸν γέλωτα, ὁ ὁποῖος δὲν εὕρισκεν ἡχὴν εἰς φιλικὰ χεῖλη, τὸν γέλωτα τῆς μοναξίας. Ἀλλὰ τῶρα εἶχεν ἀπέναντί της ἀνθρώπον μὲ περιλαίμιον καὶ πῖλον· τί χαρά!!

Ἐπλησίασε μὲ θάρρος, τοῦ ὁποῦ τὴν ὑπαρξίν ἠγνοεῖ.

Ἐκεῖνος, ὑπὸ τῶν ἰδίων ἐλκυόμενος αἰσθημάτων, τὴν ἐπλησίασεν ἐπίσης· τὴν ἐχαιρέτισεν εὐγενῶς καὶ εἶπε:

— Δὲν εἴθε ἡ διδασκάλισσα; Σὰς περιέμενα. Ποτὲ δὲν κατάρθωσα νὰ σὰς συναντήσω καὶ ὁμως ἡ ἰδέα ὅτι ὑπάρχει ἓνα πλάσμα ἐκ τῆς πατρίδος μου, τὸ ὁποῖον ὑποφέρει ὅτι ὑπέφερα ἐγώ, μὲ ἀνεκούφιζε. Τί τὰ θέλετε, ὁ ἀνθρώπος εἶνε ἐγωιστής. Θέλει ὅταν εὐτυχῇ μόνος αὐτὸς νὰ εὐτυχῇ καὶ ὅταν ὑποφέρῃ ἀνακουφίζεται σκεπτόμενος ὅτι δὲν ὑποφέρει μόνος.

— Ποῖος εἴσεθ;

— Ὁ διδάσκαλος.

— Ἀλήθεια; καὶ ἐγὼ τὰ ἴδια ἐσκεπτόμην· ἔχαιρα ὅταν ἐφανταζόμην, ὅτι δὲν ἤμην μόνη, ὅτι καὶ εἰς ἄλλος ἀπεσπάσθη ἀπὸ τῆς οἰκογενείας του, ἀπὸ τῶν φίλων του.

Μόνον οἱ μακρὰν τῆς πατρίδος ζῶντες δύνανται νὰ ἐννοήσωσι τὴν στοργήν, μετὰ τῆς ὁποίας ἔβλεπον ἀλλήλους οἱ δύο ἐξόριστοι. Ἦλθε τῶρα καὶ ἡ σειρά τῆς Οὐρανίας νὰ μὴ γράφῃ τακτικῶς εἰς τὰς φίλας της, ἦτο ἀπνησχολλημένη.

— Ἐγὼ μισῶ τὸ διδασκαλικὸν ἐπάγ-